

Rusteloos verlangen

't Is er weer, dat rusteloos verlangen naar. Eens in de zoveel weken steekt het de kop op, dan moet ze er wel aan toegeven. Of ze wil of niet.

Ze hangt een slap verhaal op tegen haar echtgenoot; dat ze echt even moet gaan winkelen, want de kinderen groeien zo snel, en voor je het weet is het zomer. Blablabla.

Ze hoort zichzelf praten en schaamt zich, want de wil is goed maar het vlees is zwak.

Terwijl ze voortraast in haar auto op weg naar die bevrediging van, vraagt ze zich af of andere vrouwen ook toegeven aan hun hunkeringen. Aan het stiekeme stillen van hun honger. Weten zal ze het waarschijnlijk nooit, want niemand zal zich blootstellen aan het gevaar van luidkeels geuite beschuldigingen, wijzende vingers en priemende ogen.

Achteraf heeft ze altijd spijt, berouw om dat ene moment waarop ze haar tanden zet in die heerlijk zachte welvingen.

Die liefkozingen met hem en het enigszins nagenieten van. Aangekomen op de plaats van bestemming, haast ze zich naar de welbekende, haast vertrouwde plek. Schichtig kijkt ze om zich heen, bang een bekende tegen te komen die haar op zal houden met vragen. Of oppervlakkig geklets, haar rusteloos verlangen alleen maar aanwakkerend tot ongekende hoogte.

Eindelijk, daar is de deur. Zoals altijd uitnodigend open. Ze stapt naar binnen, Watertandend bij de aanblik van zovelen.

Terwijl ze geniet van die eerste, de grootste, weet ze dat eens per maand niemand haar kan weghouden bij die overheerlijke, handgemaakte Belgische bonbons.

Terry van Lierop

Juni 2015